

ANY 28
PERTENECEN A LA BIBLIOTECA DEL

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBREBIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 8 pessetas.
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

VENEDOR DE SANTS

L'ALEGRE

—¿Cóm la vols aquesta Santa Magdalena?... ¿Ja arrepentida ó avans d' arrepentirse?

CRÒNICA

AL ser proclamada reyna d' Espanya D.ª Isabel II (29 de setembre de 1833), Barcelona que acabava de passar la patibularia tungada del *Conde de España*, respirá ab fruició y solemnità plena d' esperansa 'l comens del nou reynat ab animadas festas. Un dels números que tingué més crit fou un torneig, á cárrech de alguns militars de la guarnició, organísat en las Hortas de Sant Bertrán. ¿Y no saben qui fou el director de aquell simulacre? D. Juan de la Pezuela, oficial de caballería, el mateix que poch's anys després, lluytant ab las faccions carlistas, havia de guanyar el títol de Conde de Cheste, per el qual fou conegut en lo successiu fins al día de la seva mort ocorreguda la semana passada.

Desde l' any 33 de l' anterior centuria fins al any 6 del present sigle, ja veuen si ha plogut vegadas... Y ab tot l' home s' aguantava ferm, contava anys y més anys y anava acostant-se als cent, com si, en sa qualitat de Académich de la Llengua, s' hagués prés al peu de la lletra la condició de *inmortal* que s' atribueixen els seus congéneres francesos.

Veritat es que desde que 's retirá de la política... ó millor dit, desde que la Revolució de Setembre del any 68 li doná las dimissorias, ja no sigué més que una especie d' estatua vivent... ó millor dit una figura decorativa. Y en calitat de tal ben pocas pedras se li posarian en el fetje. Els periódichs de Madrid confirmen aqueixa apreciació, al consignar que no ha mort de cap malaltia, sino que s' ha extingit naturalment, com un llum quan se li acaba l' oli.

*
* *

Barcelona va conéixer al Conde de Cheste en una época memorable, y res me sembla més oportú avuy, ab motiu de la seva defunció, que produhir un petit enfilay de recorts.

Al any 67 vingué á substituhir en el mando militar del Principat al general Cotoner, un mallorquí de mal sangro, que tot ho arreglava ab quatre tiros. El general Cotoner fou qui, sense ferhi compliments, com si 's tractés de la cosa més natural del mon, inmolá en els fossos de la Ciutadela als dignes oficials Mas y Ventura, tatzats de conspiradors. Sigué baix el seu mando que 'ls Mossos d' Esquadra fusellaren al poble, en plena Rambla del Mitj, á entrada de fosch, quan era més espessa la corrúa de gent que s' hi passejava...

La substitució del general Cotoner per el Conde de Cheste sigué com un petit alivi. Era aquest á la fi tot un caballer y no crech que li agradés la bárbara efusió de sanch. ¿Qué n' hauria tret després de tot, sino exacerbar més y més l' esperit del poble? La revolució era inevitable: 's respirava en l' atmósfera: 's mastegava. Y 'l Capitá general se contentava ab agafar lliberals y deportarlos sense formació de causa, qu' era en veritat lo menos que podia ferse. No fusellava; pero donava sustos.

No es gens petit el que rebé un día 'l bon Serafi Pitarra. Creguin que n' hi havia pera que se li hagués parat en sech el singlot, lo qual hauria sigut molt de deplorar trobantse com se trobava llavoras en plena producció de sos celebradíssims *Singlots poétichs*.

Figúrinse que quan menos s' ho esperava se li presentaren á la rellotjería del carrer d' Escudellers dos ajudants del Conde de Cheste, ab ordre de que anés immediatament ab ells á la Capitanía general. En Frederich Soler se posá ab má tremolosa la llarga catracólica y 'l tarot y se 'n aná ab ells, no tintilas totas. Pero una vegada en presencia del qu' era en aquells moments amo y senyor de vidas y hisendas se tranquilisá desseguida. El general l' havia enviat á buscar pera demanarli un favor, y 'l favor consistia en que li traduhís al catalá un' alocució que 's proposava donar al poble.

No deixa de ser singular qu' en aquells días tan crítichs, un home com el Conde de Cheste, castellá fins al moll dels ossos y académich de la Llengua, pagués tribut á nostre idioma matern, empenyat en usarlo pera dirigir-se al poble catalá, no sols imaginant sens dúpte que fentho aixís la gent l' entendria millor, sino també tal volta que s' arribaria á guanyar las simpatías populars.

En lo darrer s' equivocava de mitj á mitj. Ab tot y que en l' alocució dirigida als CATALANS (aquest mot imprés en lletas molt grossas) fins se parlava dels *Peres* y dels *Jaumes*, tothom se la va pendre á broma. Veritat es que era un tros de mala prosa de regust académich, sense calor ni vibració, y en cambi, plena de mots rebuscats. Als autors de las fullas clandestinas que invadían la ciutat els tatzava de *folicularios*, y al referirse á la Revolució la calificava de *desharrapada bacante*. Encare recorde qu' en Soler va traduhir l' adjectiu *desharrapada* per *espitregada*... No hi volia passar perque la gioriosa, que estava á punt d' eixir del claustre matern, se presentés *espellifada* ó *es-*

parracada... *Espitregada*, menos mal... y encare que hagués dit *núa*, millor, que aixís es com naixen las criaturas.

*
* *

Pochs días després de la publicació de aquest document, que fou escampat ab gran profusió per tot Catalunya, el Conde de Cheste tingué ocasió de véurela de prop á la *Bacante*. No portava la roba espellifada... ¡y qué havia de portar! ni estava tampoch borrarxa de ví, sino en tot cas d' entusiasme...

El poble en massa; senyors, menestrals, obrers, tan bon punt tingué noticia de la victoria de Alcolea, se llansá al carrer. ¡Quín frenesí! ¡Quína alegría!... ¡Quíns crits més aixordadors! La Rambla, cap al tart, bullia de gentada. Y per allá al davant del Pasatge de Colón se vejé la figura quixotesca del Conde de Cheste, á peu, y sense més companyia que la de dos ajudants, tractant de calmar á la multitud excitada. Encare 'm sembla que 'l veig, ab sa cara rebe-guda, decorada ab una barba sal-y-pebre, agitant els brassos com dos palas de molí de vent y exclamant: —*Calma, calma, señores!*

ELS QUE SE 'N VAN

El comte de Cheste.

La gent s' anava apilotant al seu alreduor, de tal manera que l' amo de Catalunya fins feya pocas horas, ja no era amo de res, ni dels seus passos. La multitud l' empenyía, en remolins frenétichs, sigasant: semblava ell una palla arrastrada per una revinguda térbola, furiosa. Davant del Teatro Principal, en Lluís Carreras y l' Antón Llaberia, periodistas abdós, y abdós esprimatxats, alts y escardalenchs com fantasmas, posantli má á las espatllas y sacsejantlo ab forsa, li preguntavan:— *Y bien, ¿se pronuncia Vd. ó no se pronuncia?*

En aixó, un home mal carat obrí un ganivet; alguns li agafaren el bras y com una part de la multitud se fixés en aquest incident, el Conde de Cheste aprofitá la ocasió, y desprenentse ab uña forta estrabada dels que 'l subjectavan, arrancá á corre Rambla de Santa Mónica avall, fins arribar al reixat de las Dressanas que 's tancá darrera seu. La gentada que li corria detrás proferint forts *vivas* á la Llibertat y á la Revolució y *mueras* als Borbons, queda estacionada davant de la cortina del fort, que donava front á la Rambla desplegant una serie d' aspilleras ben poch tranquilisadoras.

Se digué que 'l Conde de Cheste—que aquell día va náixer—al trobarse á cubert, en un rapte d' ira, maná fer foch sobre la massa de gent. Els soldats se negaren á obehirlo. Ja no era res.

* * *

Y al següent día, de bon matí, en un tren exprés y baix la salvaguardia de un regiment de infantería, se dirigí á Lleyda y d' allí á la frontera de Fransa.

Ab la restauració recobrá tots els honors, limitantse á ser, com havém dit avants, una figura decorativa de la Cort. A la terra dels Peres y dels Jaumes—com deya en sa famosa alocució—no crech que hi hagués tornat may més, ab tot y haver ell iniciat y tancat á Barcelona el llarguíssim reynat de D.ª Isabel.

¡Y lo que son las coincidencias! L' obertura y la clausura s' havían d' efectuar en una mateixa diada, el 29 de septembre: l' obertura ab un torneig de per riure; la clausura ab una Revolució en tota regla.

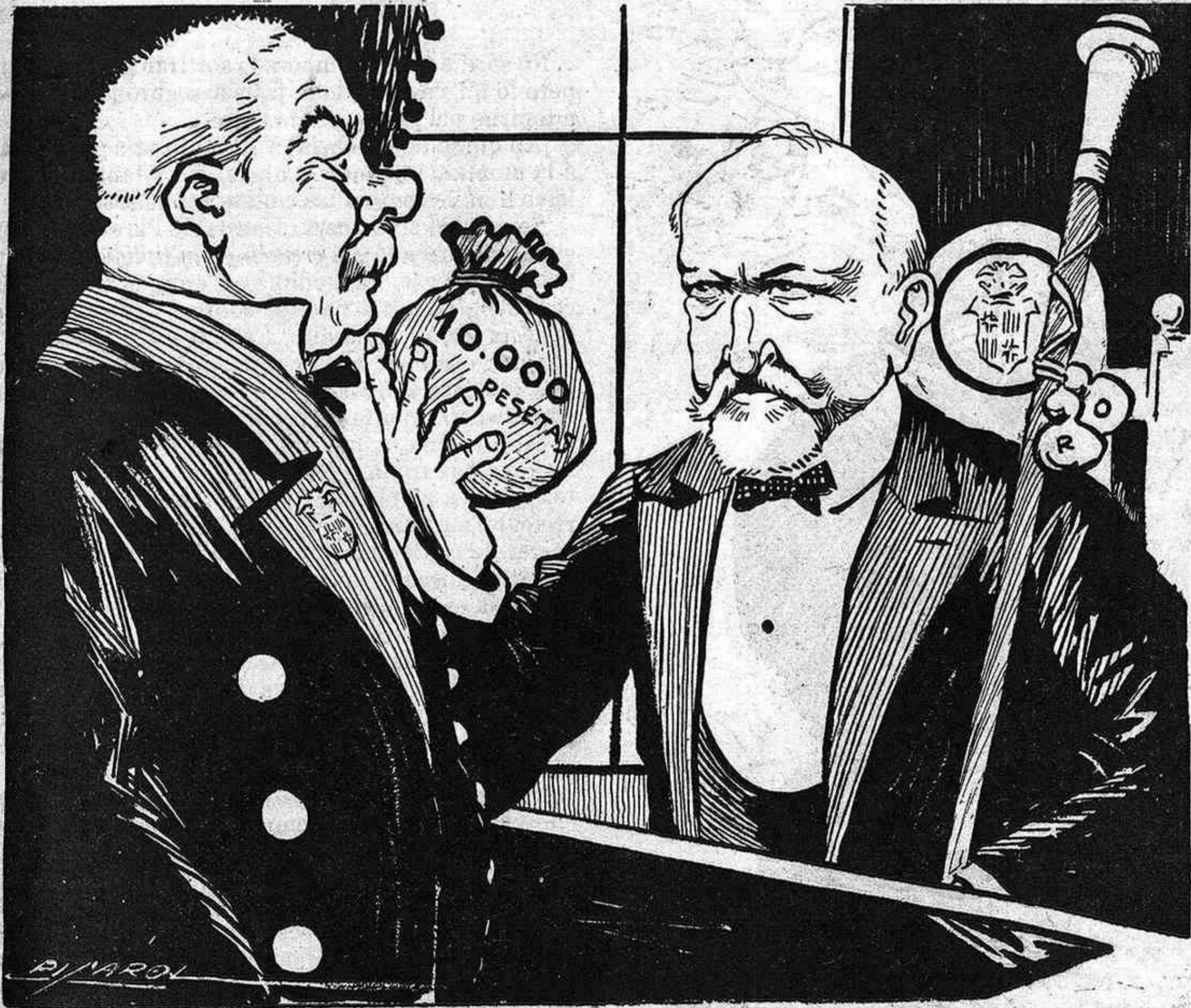
P. DEL O.

RONDALLA NEGRA

La nit es tenebrosa; montanyas y planurias
basardament evocan las ombras d' *ella y ell*;
un cant d' amor congría la veu de las centurias
y al cor de las boscurias
llur silueta amagan las torres d' un castell.

Per timbarals y comas destrian las ventadas
las negras cabelleras dels roures centenars,
ab els torrents que glosan fatídicas tonadas

IVAYA UNA MANERA DE RESOLDRE EL PROBLEMA!

—Tingui, fassis cárrech d' aixó.

—Pero expliquis, senyor Sanllehy: aquestas deu mil pessetas ¿son pera extingir la mendicitat ó pera comprar escuradents pels pobres?

urdint tendras baladas,
teixint dolsos cantars.

S' esbomba en el misteri la melodía santa
desde 'l Montseny feréstech al mágich Pirineu;
dotz' horas son tocadas tot just, quan la complanta
qu' en l' àmbit s' ajeganta,
pels fondalars ombrívols ressona ab muda veu:

—Tú fores de ma vida la llum de la esperansa;
y en colossal desvari d' amor y d' anyoransa
per tú no més glatía sedent mon pobre cor;
¿qué has fet de las promesas de gloria y benhauransa,
de ta paraula d' or?...

Senyor de la montanya y hereu d' altíu llinatje,
mon pare enmullerarme volgué com cavaller;
y ab voluntat de ferro maná, y orgull salvatje,
que ta divina imatje
borrés del cor indómit la punta d' un acer.

Poch temps després venía la mort esglayadora
de redempció á donarme son guaridor remey;
si 'l cor á las promesas deixava sens penyora,

¡QUIN HORROR!

—Sórt, sórt que las fullas que cauhen son d' arbre. ¡Ara figureuvos que fossin de ganivet!...

de guerra y de venjansa cumplía á la bon' hora
la inveterada lley...

—Cert es, donchs, que m' estimas?

—Per Deu qu' ara 'ns escolta,
jo 't jur' que ta ombra santa buscava en l' altitut;
y en la buydor inmensa que á l' éter giravolta
de la sagrada volta,
mon esperit vagava d' amor esma perdut.

—Darrera teu fugía d' aqueixa sotalada
bressol de mas angoixas, de llágrimas y dol;
sens tú ni 'l sol tenía per mí claror daurada,
ni somnis el cap-vespre, ni excelsitut l' albada,
ni cants el rossinyol.

—Jo vull ab tú per sempre gosar d' eterna vida.
—Jo dolsament lligarme per sempre á ton albir.
—A gloria perdurable l' amor als dos convida,
—Fruhimne sense midal
—Volém dret al Empir!...

Ab goig sublim s' ajuntan las ánimas ardentas
fonentse adeleradas en un supré m anhel;
per un instant llampegan com fallas amatentas
las llums més resplandentas
de las regións del Cel.

Las érticas montanyas s' adorman silenciosas,
las negras fondaladas també s' han adormit;
reposa 'l vent, y acullen las auras misteriosas
baladas y llegendas, rondallas tenebrosas
de la callada nit...

J. BAUCELLS PRAT

BROTADA ESPLÉNDIDA

No sé si aquesta temporada sortiran gayres bolets,
pero lo qu' es d' oradors, ja 'ls asseguro jo que aném
á tenirne pel pare y per la mare.

¡Ab quína abundancia n' han brotat aquests días,
á la montanya lo mateix que al pla y tant en las vi-
letas humils com en las ciutats populosas!

No sembla sinó que 'l respectable Pare Etern, con-
siderant que alló del *creixéu y multipliquevos* es ja
massa rebregat, ha modificat l' antiga frasse bíbli-
ca y dirigintse als homes, sobre tot als homes d'
aquesta terra, els ha dit: *¡Alseuvos y feu discursos!*

¡Cóm cambian els temps!... Recordo com si fos
ahir la época aquella en que aquí els oradors podían
contarse ab els dits de las mans.

En Castelar á la tribuna del Congrés; el pare
Amores á la trona del Pi ó de Sant Felip Neri; mis-
ter Hume á la plassa de Catalunya, dalt d' una ca-
rretel-la, en Litrán y en Roig y Minguet al Círcul del
carrer de la Canuda... y ja estava acabada la llista.

Fer un discurs, un sermó, una arenga, era llavors
una cosa extraordinaria y al alcans sóls de contats
y distingits mortals.

Quan un artista de la paraula passava pel carrer,
els tranzeunts se l' ensenyavan embabiecats els uns
als altres, y plens de supersticiós respecte, exclam-
mavan:

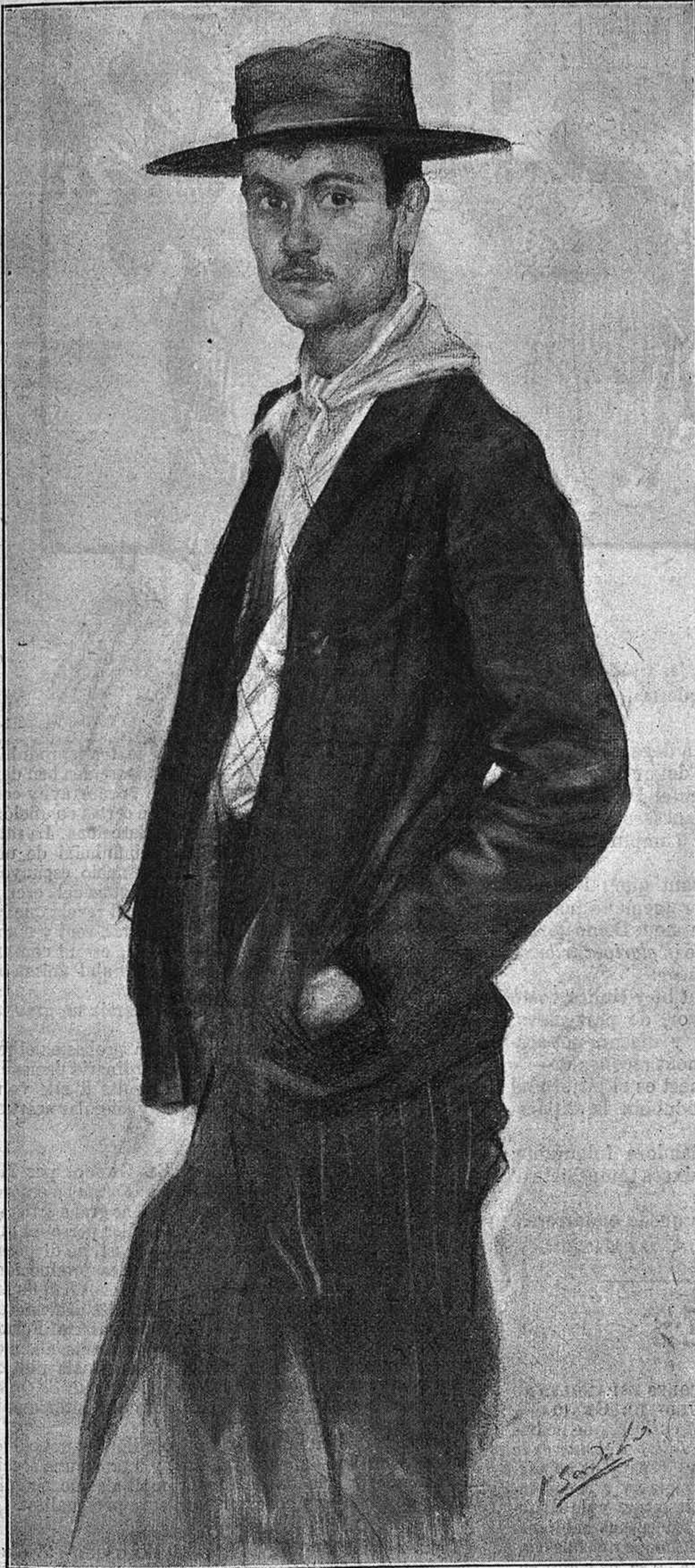
—¡Es un orador!...

Y 'l seguían una estona y fins hi havia qui apres-
surava el pas pera contemplarlo de *frente* y poguer
tenir el gust de dir á la dona y als fills, al tornar á
casa:

—¿No ho sabeu?... He vist á Fulano, aquell senyor
que fa aqueixos discursos tan bons y tan llarchs.—
Avuy... Rara es la familia que, gran ó petit, no
conta en el seu *seno* ab un orador de més ó menos
empena.

N' hi ha de totes classes. D' artístichs, de cientí-
fichs, de fotográfichs, de polítichs. El ram de polí-
tichs, especialment, es el que sembla estar més ben
assortit.

ES VERITAT

—Tambien ez ocurrencia querer zuprimir loz conzumo. ¿En qué noz ocuparemo entoncez loz matuteroz?

Lo curiós es la manera inesperada com alguns d'ells se revelan.

Home hi ha del qual ningú s'atreviria á pensarne la cosa més mínima, y á lo millor, com qui agafa la verola, ¡plaf!.. orador.

¡Y quín orador!... La liquidació del home pel home, els drets inmanents y inalienables, la renovació social y retrospectiva... Als contundents cops de la esmolada destal de la seva eloqüencia, tot queda desfet y trossejat y en estat sòls de passar á mans del drapayre.

Una senyora que m'honra ab la seva amistat, m'ho deya l'altre día:

—¿Sab el meu fill segon?

—¿Aquell que coleccionava cromos de capses de mistos y tenia tanta trassa en fer volar l'estel?

—¡Angelal... Donchs, s'ha tornat orador.

—¿Cóm ha sigut?

—Ningú ho sab; ni ell mateix. Un día, per pura curiositat, va assistir á un *meeting*, y, de repent, engrescat ab l'exemple dels que peroravan, s'alsa com un mal esperit, s'enfila d'un brinco á la tribuna y, sense demanar la paraula ni res, se posa á enrahonar, y.. en fí, tan bé va ferho y ab tant calor va expressarse, que, al sortir, la policia ja 'l volia agafar...—

Y com aquest jove, no'n vulguin més de cassos.

Es una constelació, una verdadera passa, contra la qual no hi ha aturador ni preservatiu de cap mena.

Exemple edificant, fresch y palpable, el meu sabater.

Hi vaig ahir per veure com me tenia un parell de sabatas, que ja me las havia d'haver enviadas el passat diumenge y 'm surt la seva senyora dientme qu'ell no hi es.

—Bueno—replico jo;—pero ¿y 'l calsat?

—No está encare, no ha pogut acabarho.

—¿Cóm s'entén? ¡Si ja fa lo menos quinze días que l'havia de tenir llest!..

La sabatera va deixar escapar una rialleta plena d'intenció.

—¡Oh! Si no tingués altra feyna que fer sabatas!..

—¿Donchs, qué més fa?

—Discursos. Ha sortit un orador de primera. Y ab uns ademans, un moviment d'ulls!.. ¿Vol anarlo á sentir

SUPOSICIONS

—Mingo, las tiradoras boers ¿que son aquestas?

—No. Aquestas ja tiran, pero 's contentan ab tirar l' am.

aquést vespre?... Parlará sobre la degeneració de la rassa caucásica y 'l pauperisme del quart estat...

—Valdría més—vaig estar tentat de dirli—que deixés corre el pauperisme y 'l Cáucasso, y 's cuydés d'estirar el nyinyol, pera poder cumplir millor ab els seus parroquiáns.—

Pero 'm vaig contenir, y pensant que tal vegada ab las mevas paraulas de descoratgement anava—¡quí sabí!—á tallar las alas á un nou Demóstenes, capás de renovar l' antich brill de la gloriosa tribuna española, vaig limitarme á respondre:

—Tot aixó está admirablement bé y tindrà vosté la bondat de felicitar al seu senyor, de part meva; però díguili que, si entre discurs y discurs pot acabarme las botas, li quedaré altament reconegut.—

Perque, aquést, caballers, aquést es el pitjor mal que en la majoría dels cassos produheix la ditxosa oratoria.

La eloqüencia brilla ab resplandors fulgurants; la paraula arrebatá l' auditori y aixeca tempestats d' aplausos...

Pero, entre tant, ¡ay! la feyna queda endarrera...

A. MARCH

LLIBRES

CATALUÑA JUZGADA POR ESCRITORES ESPAÑOLES NO CATALANES.—*Recopilación por JULIO DE GRACIA.*—Vels'hi aquí un' obra verdaderament curiosa, que podria titularse; *Apología de Catalunya ó Libro d' honor de la terra catalana.* Mes de cent escriptors espanyols no nascuts á Catalunya, compresos entre 'l sigle XV y 'ls comensos del XIX, en obras diverses de Literatura y de Historia s' han ocupat de la nostra terra y dels seus habitants en termes laudatoris que venen á desmentir el fals concepte de que en lo restant d' Espanya no se 'ns comprén, no se 'ns fa justicia.

Resulta singular qu' en molts dels textos reproduhits y que 's refereixen á sigles pretérits apareixen ben definidas las qualitats características que encare avuy conserva 'l nostre poble, aixís com també certas condicions que marcan la fesomia de la ciutat de Barcelona. La rahó y la conveniencia de que Catalunya influheixi de una manera preponderant en la vida de la nació espanyola apareixen degudament exposadas per alguns dels escriptors que figuran en la recopilació, lo qual revela que las ansias; que ab tanta forsa, en l' actualitat, sent y manifesta 'l poble catalá, tenen fondas arrels, essent com un llegat que 'ns han trasmés ab la sanch y ab l' ánima las passadas generacions.

Baix aquest aspecte la recopilació ofereix un gran interés d' actualitat.

El recopilador, Sr. de Gracia, dona probas en el seu llibre de duas bonas condicions: extraordinaria paciencia per' extreure de tants y tants llibres molts d' ells voluminosos, els textos que feyan al cas, y singular acert en coordinarlos.

DOMENIKOS THEOTOKOPOULOS (EL GRECO) per MIQUEL UTRILLO.—La primorosa revista *Forma* ha emprés un treball de vulgarisació de las obras dels grans artistas, que li agrañiran ab tot el cor totas aquellas personas que possehint afició á las Bellas Arts y bon gust, no disposan de medis materials per' adquirir aquellas produccions que per sas especials condicions forsosament han de ser costosas. El llibre que tenim á la vista está al alcans de totas las fortunas: no val més que una pesseta. Forma un álbun precios de 50 grabats corresponents als més famosos quadros del *Greco*, un dels més genials pintors del sigle XVI. De algún com l' *Enterro del comte de Orgaz* se 'n reproduheixen, además del conjunt, interessants detalls.

Precedeixen al álbun unas ben coordinadas notas biograficas y críticas del egregi pintor, y 'l tanca una secció de *Bibliografia* que ha de ajudar molt als que tinguin interés en estudiar y conéixer bé la seva personalitat.

TRISTANY Y ISOLDA de RICARD WAGNER.—*Traducción adaptada á la música per GERONI ZANNÉ y JOAQUIM PENA.*—Al igual que las demés traduccions de las obras

AMENITATS DEL LLENGUATGE

Rufián

Renacuajos

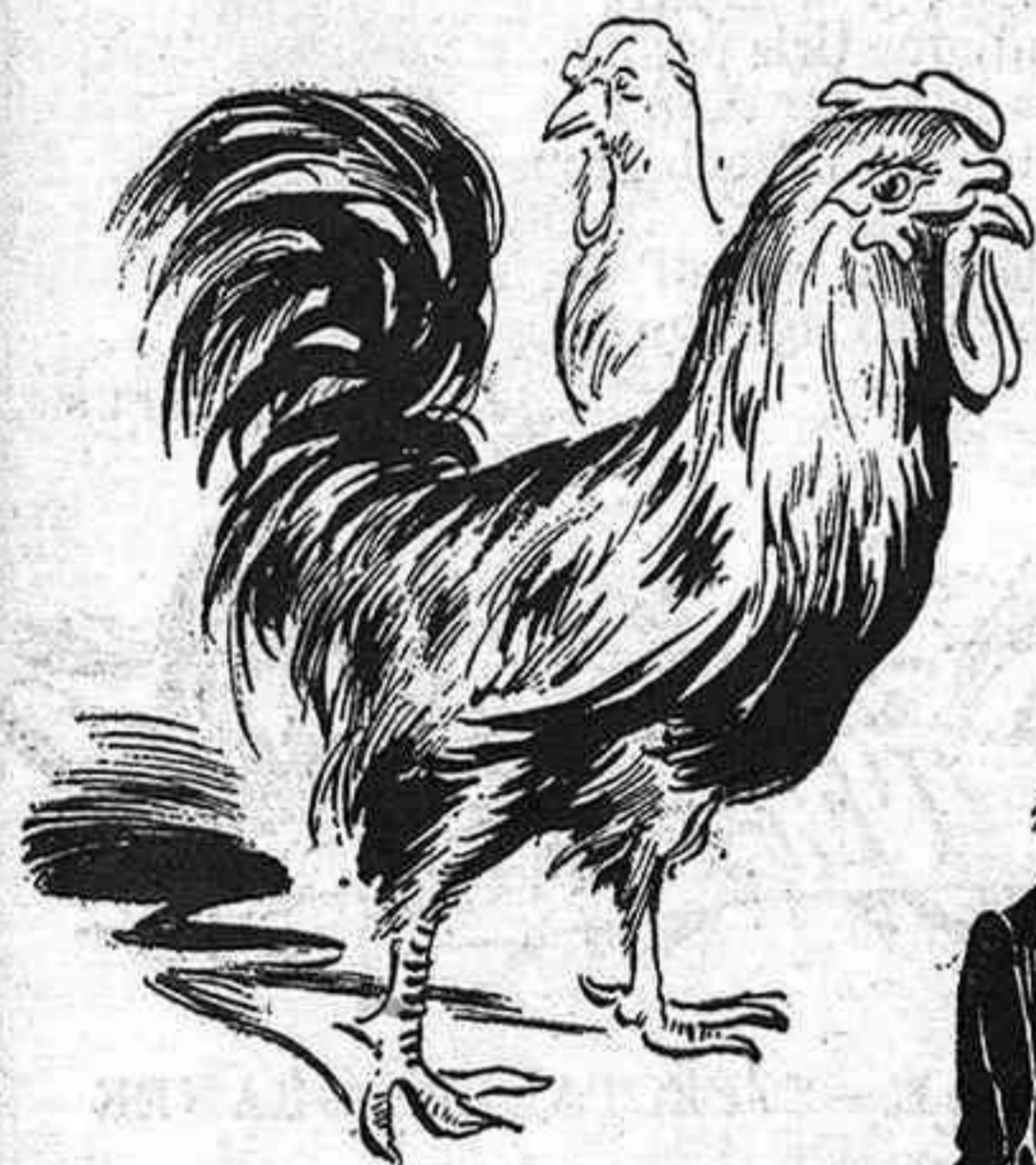
Salvaje

Meretrices

Hijo sin padre

Capones

Bandido

Vividor

Canallas

Miserables

Marica

Perro

Víbora

Cochinos

VOCABULARI ANTI-SOLIDARI.

del inspirat creador del drama líric que porta publicades *La Associació Wagneriana*, també aquesta conté al costat del text l'exposició dels temes y figuras musicals, qu'están ademés anotats musicalment en un quadro sinóptich; la paleta de la qual el gran compositor ne treya els colors y 'ls matisos de sas admirables creacions.

RATA SABIA

RESPOSTA

Estimat avi Riera:
la teva carta he rebut
y 't ben juro que he tingut
alegría verdadera
vejent que ma dissort fera
ha trobat un bon company
que 's compadeix del meu dany
no fent com amich *camama*
que diuhen, si un hom s' exclama,
que *tal dia farà un any*.

Envejo ta sort galana
puig ben tranquil pots gosar
de la pau de Vilassar
qu' es una pau octaviana,
tenint dret á la galvana,
declarantse lliure el jeure,
poguent á gust menjá y beure
y no havent de fer may res...
¿Que pots desitjar ja més?
T' envejo: m' ho pots ben creure.

Compara la gran sort teva
ab la meva gran desgracia;
tú vius entre democracia,
jo d' un cacich que subleva
haig de suportar sens treva
els processos á trompons;
tú t' afartas de capons,
jo menjo esqualidas guatillas:
á tú 't tocan els bons batlles,
á mí 'm tocan els Godons.

Ves si m' has fet salivera,
que accepto ab agrahiment
el galan oferiment
de ta amistat verdadera.
Prepara la fartanera
que potsé aquest mateix mes
ja 'm tindrás vilassanés
y si fas que no m' assequi
fins potsé 't fará l' obsequi
de passa'hi dos anys ó tres.

Pel menjar no passis pena,
que ja sabs que menjo poch.
Al dematí encendré foch
y courém una dotzena
de llonzas de bona mena
per no haver de menjá sols
el gabadal de fasols
ab que matarém el cuch,
remullantho ab ví del Bruch
qu' es un ví de molts bemols.

A las vuyt cap á esmorsar:
un plat de sopas bullidas,
quatre patatas fregidas,
porch... y para de contar
que no 'ns hem de reventar.
Res més en tot el matí,
y si á n' á tú ó á n' á mí
ens vé mal de cor, llavoras
anirém á fer deu horas
ab dos ous y un got de ví.

Aixís no fent el pavana
ab excessos de menjar,
arribarém al dinar
y podrém menja'ns ab gana
l' escudella catalana,
la carn d' olla ab l' amanit,
badella, un capó rostit,
uns postres y... s' ha acabat.
Aixó sí; tot remullat
d' un ví del més exquisit.

A las quatre brenarém
d' una manera lleugera,
y qualsevulga friolera
per 'llá á las sis menjarém.
A las vuyt ens posarém
á despatxá el bon sopar;
després una hora á voltar,
á las deu un vas de llet
y aixís l' home satisfet
ja se 'n pot aná á *clapar*.

No t' apuris pel dormí.
A un lloch hont no fassi nosa
m' hi fas ab qualsevol cosa
un jas y dormiré allí
ab la burra ó el polli;
de res faig mals avaranys
puig no tinch gustos extranys;
ja 'n tinch prou ab palla neta
y una noya boniqueta
de divuyt ó dinou anys.

Y així sense mal de caps,
sense lluytas ab cacichs:
fruhint ab tant bons amichs
com tú y els altres que sabs;
sense gastar gayres naps;
afartat igual que vint,
alsant el porró sovint,
y jayent á l' herba humida
passarém aquesta vida
menjant, bebent y dormint.

Ja ho sabs, donchs, compra minestra
que seguint el teu consell
vull fugir d' aquest tropell
y aquesta constant palestra.
La casa per la finestra
no vull que tiris per mí.
Ab la *paya* per dormí
y la teca ja 'n tinch prou.

¡Llástima, vatua l' ou,
que tot aixó sigui un dí!

JEPH DE JESPU

PRINCIPAL.—ESPECTACLES GRANER

«*Permétim*» es el títul de un passatemp en un acte que avants d' estrenarse figurava ser de un tal Pastor, y que una vegada representat el Pastor se transformá en Puiggarí. En veritat que no n' hi havia pera fer tants misteris tractantse de una producció sense pretensions, y per tant exempta de perill.

En la música, deguda al mestre Esquerrá hi destacan uns quants números ben ensopegats.

Ab aquesta obra debutá la Sra. Morera, qu' es avuy nostra primera característica. El públich li tributá una carinyosa ovació.

Dilluns en Malats ens recreá ab un concert espléndit. Ho fou per son substanciós y ben triat programa y per sa maravellosa execució, en la qual la potencia del concertista s' aparellava ab el primor, y tot junt quedava marcat ab el poderós segell de la seva aventatjada personalitat. Decididament en Malats ha arribat allá hont arriban poch concertistas. D' ell se pot dir que cada día 'n sab més.

Entre obras culminants de Chopin, Beethoven, Mendelssohn, Gluck, Fauré, Tchaikousky y Liszt, ens feu saborejar *La Tirana*, composició incomparable del Albeniz, qu' es mes que un quadro, un verdader poema andalús, palpitant de vida, exuberant de color y desbordant de poesia. L' Albeniz s' ha colocat ab ell á l' altura dels mes grans compositors moderns... y en quant á l' intérprete ¡ay! será difícil que se 'n trobi un altre

LA BASTILLA BARCELONINA

RESERVADA A LA BIBLIOTECA DE
MUSEO BARCELONÉS

—¡Protesto contra els horrors del sistema celular!

que arribi á igualar á n' en Malats, en quant á la forsa de identificació y á la doma de las dificultats de que l' obra está erissada.

Els concurrents eixiren del teatro ab las mans calentas de tant aplaudir.

* *

Pera 'l dilluns, 12 del corrent, concert de la María Gay, acompanyada de son germá 'l violinista Ll. Pitxot y 'l pianista E. Wagner.

NOVETATS y GRANVÍA

Simultáneament en aquests dos teatros sigué estrenada la sarsuela *La mala sombra*, lletra dels germans Alvarez Quintero, música del mestre Serrano.

Es un' obra ben ensopagada, tant per l' assumpto com per la pintura dels personatjes, com també pel caudal de xistes que animan al diálech. Te donchs totas las de la ley pera quedar llarch temps estereotipada en el cartell. El públich no 's cansará de aplaudirla.

Aixó en quant á la lletra. Per lo que respecta á la música, si bé en l' obra ocupa un lloch secundari, el mestre Serrano hi ha estat molt felís.

La mala sombra será per sosafortunats autors un caudal inagotable de bona sombra. Els grassos trimestres que cobrin, lo qu' es aquesta vegada se 'ls mereixen.

EN ELS DEMÉS TEATROS

Pochs días li han bastat al nou empresari del Liceo Sr. Volpini pera contractar una notable companyia y combinar las funcions que han de donar interés á la temporada.

Entre las sopranos hi figuran las Sras. De Lerma, Bianchini Capelli, Magliulo, David y Finoni.—Entre las tiples lleugeras las Sras. Galvani, de Luppi, y Ferraris.—Entre las mezzosopranos las Sras. Verger y Blanco.—En el ram de tenors: els Srs. Biel, Carina, Scampini, Giorgini, Iribarne, Sápela y Saludas.—En el de barítonos: els Srs. Batistini, Rebonato, Rasponi y Revello.—En el de baixos: els Srs. Navarri y Giudici.—Mestres directors: senyors Golisciani, Belucci, Camaló y Lamote de Grignon, además del mestre Mascagni, contractat per un mes pera posar las sevas obras *Amica* y *Zanneto*. També s' estrenará la *Esperia* de 'n Lamote y una producció del mestre Urrien, inspirada en l' *Atlántida* de 'n Verdaguer.

Celebrarém que lo projectat se compleixi... y que vaji tot com una seda.

∴ Una noticia interessantíssima.

L' insigne *Novelli*, de pas per América donará demá una sola funció á *El dorado*, posant el preciós drama de Praga *Alleluja* qu' es una de sas creacions més admirables.

¡Figúrinse com s' omplirá 'l teatro!

∴ A *Romea* está á punt d' estrenar una nova producció en tres actes de 'n F. Xavier Godo, titulada *Fugint del niu*.—Y al *Circo Español* preparan la primera representació de *La Hechicera*, una de las últimas produccions de 'n Sardou.

∴ En quant al *Tenorio* que aquests últims días s' ha desbordat, no val la pena de parlarne. Pera que perdre temps ab las rutinas.

FRONTÓ CONDAL

Els partits jugats durant la darrera senmana han sigut tots interessants, sobresurtint el del día en que debutá en Bravo qui resultá guanyador per un tanto demostrant ser un saguer de primera.

FEMINISME PRÁCTICH

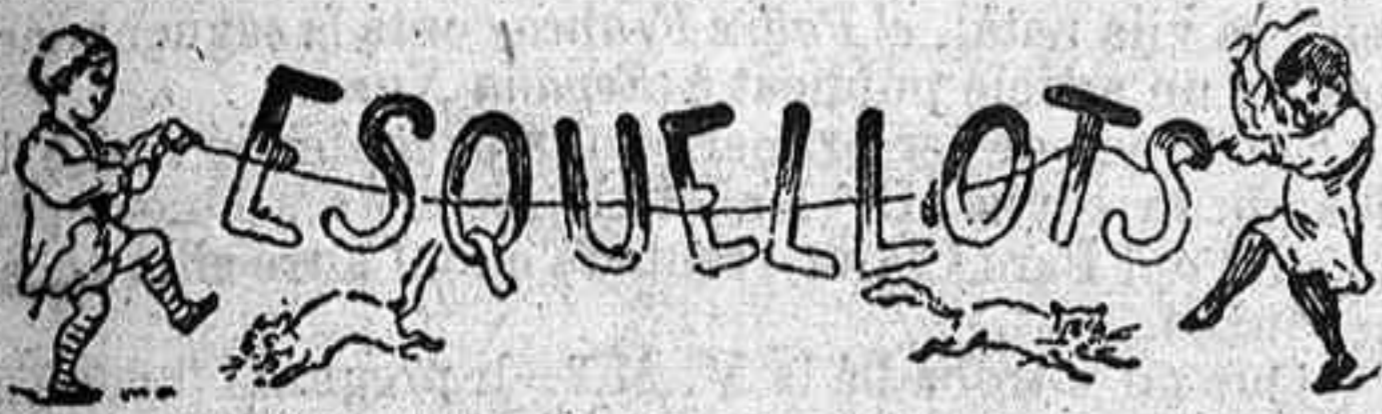
—Pero, Tuyas... Tuyas... ¿per qué 'm pegas?
—Per ensenyarte á respectar al sexo débil.

Molta espectació hi havia pera coneixer el resultat de la combinació del diumenge formada pels germans Erdoza (vermells) y els Marquinesos (blaus), mes, per indisposició del Marquines saguer fou aquest substituhit per en Salazar. Aquest partit el guanyaren el germans Erdoza, adelantantse de molts tantos, degut á que s' entengueren perfectament y remataren ab picardía. Els catedráticos varen quedar ab un pam de nás, donchs havían pronosticat el triomf dels adversaris, que no varen fer sino espiflar tota la tarde.—N. N. N.

UNA FRASSE ILUSTRADA

«En els assumptos del Cementiri no s' hi necessita llum.»

Molt ens alegrém de que s trobin á Barcelona els representants de casi todas las Diputacions provincials d' Espanya. ¡Benvinguts siguin á la que es avuy la capital de *Solidaritat catalana!*

L' Assamblea de Diputacions provincials es també un acte de Solidaritat, que s' encamina á obtenir un major respecte dels poders centrals á las provincias y una mica, mica de descentralisació administrativa.

Tot es comensar. Se comensa per la descentralisació y s' acaba per l' autonomia... Y pera major assegurarla, las provincias, divisió artificial del centralisme, recobran la forma natural de la regió.

La presencia dels nostres hostes benvolguts ens ompla de falagueras esperansas.

Es molt convenient que vegin Barcelona y s' posin en íntim contacte ab ella, segurs de que al entrarlos pels ulls els arribará al cor y al enteniment, y farán justicia plena á las aspiracions patrióticas del poble catalá, que aspira á reconstituhir una Espanya nova sobre las ruinas de l' actual Espanya centralisada, corcada y empantanejada en la fanguera de las oligarquías y del caciquisme.

¡Pobre Juli Casals!

La seva defunció, en la flor de l' edat, ens omplí de fonda pena. Tant més, quan la causa que la produhí si-gué son excessiu amor de pare. La enfermetat tifóidea, que venia sufrint un de sos fillets, se li contaminá, per haver sigut ell qui l' assistia constanment. El fill s' ha salvat y el pare ha mort.

¡Pobre Juli Casals!—repetím.

Si l' diumenge á la tarde hagués pogut sortir de la caixa, estém segurs que hauria protestat enérgicament contra 'ls que á pretext de honrarlo, varen ofendre 'ls sentiments sempre respectables de la seva familia, erigint el seu cadavre en bandera de intransigencia y de incultura.

Pero era mort y no s' hi pogué tornar.

L' opinió de tot Barcelona, inclús de la inmensa majoria dels republicans, enemichs de brutalitats y intolerancias, protesta contra la trista, abominable y macábrica hassanya del ídol del jipi-japa.

El governador Manzano se n' ha anat á Madrid.

¿Per qué?

Ningú ho sab. Allá mateix, en la Vila de l' Os diuen que s' ha fet mitj fonedís.

¿Es que hi haurá anat á deixar la cullita de pomas?

Y si es aixís, ¿quí se las menjará?

Interinament s' ha encarregat del mando el catedrátich de Medicina D. Mariano Betllés y Bertrán de Lys.

¡Un Sr. Mariano!

Será precís que s' termini aviat y de la millor manera que s' pugui l' expedient entaulat á propósit de abusos comesos en el Cementiri de Montjuich.

Ahont sembla que hi ha més *vius* que *morts*.

Perque, sense que aquest se resolgui, no es pas possible comensarne un altre relatu á abusos que s' denunciaren en plé Consistori y que s' relacionan precisament ab la instrucció del expedient en qüestió.

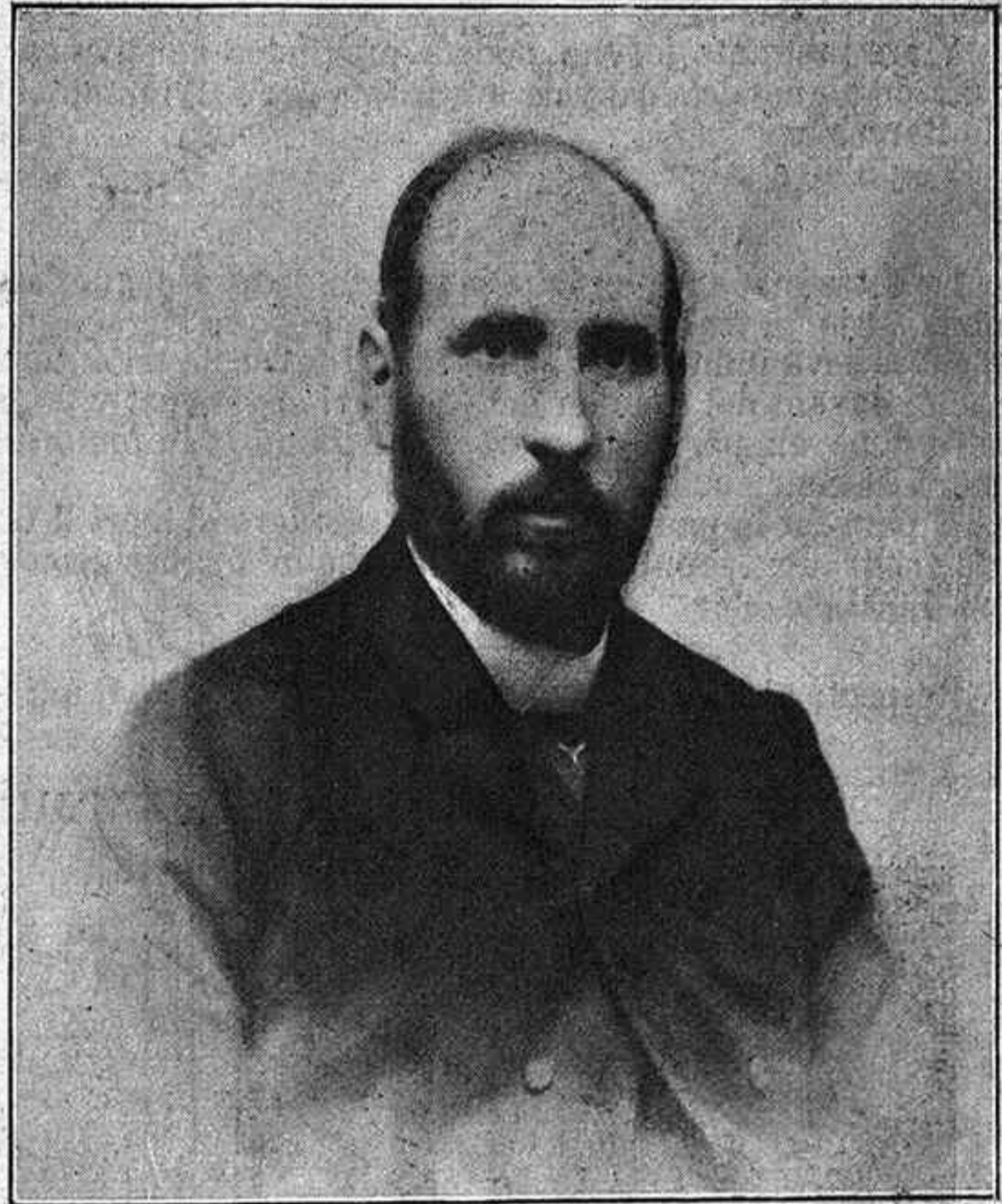
Y quan se comensi l' altre será necessari vigilar moltíssim per' evitar que á propósit del mateix segueixin cometentse nous abusos, lo qual donaría lloch á que se'n hagués de instruhir encare un altre... y aixís successivament fins al día del judici final.

Traball de cementiri.

La terra que s' extrau pera obrir una fossa, s' emplea tot seguit pera taparne un' altra.

Aixís també l' expedient que s' instruheix pera descubrir un abús, serveix tan sols pera posarne un altre en descobert.

L' HOME DEL DIA

SANTIAGO RAMÓN Y CAJAL

eminent metge espanyol, guanyador del *Premi Nobel*.

També Barcelona s' associa á la gloria alcansada pel ilustre professor Ramón y Cajal, á qui s' acaba de concedir el premi Nobel.

Ramón y Cajal es una gloria espanyola. Sos traballs y sos descobriments li han conquistat una fama sense contradictors en el món científich. A Londres, anys enrera, li si-gué concedida la presidencia de un important Congrés.

Y té més mérit el seu triomf per tenir que lluytar el sabi ab las més grans contrarietats. En el nostre país la ciencia no es protegida... Hi ha més encare: l' ambient es sempre advers als homes que s' hi dedican seriament.

—¡Qué ximplés son!..—sol dir l' opinió vulgar.—¿No 'ls hi valdria més, en lloch de consumir-se en el laboratori, dedicarse á guanyar céntims y viure regaladament, ri-hentse de tot?

Per fortuna en Ramón y Cajal no es sols un sabi; es ademés un home de carácter, un héroe de la persistencia.

Un detall: quan era catedrátich del Colegi de Medicina de Barcelona, vivia en un modestíssim pis del carrer de la Lluna, com un proletari.

La major part del sou se n' hi anava en gastos d' estudi y de laboratori.

¡Molt ben empleat el premi Nobel! Es á la fi el pago, tot de un cop, de un inmens capital de ciencia y perseverancia acumulat en un llarch número de anys de privacions y d' esforsos desinteressats en bé de la humanitat!

Ha cridat molt l' ateneió que 'l Sr. Sala, diputat per Tarrassa, s' haja separat de la majoria, declarantse independent.

¡Una Sala independent!

Pero un que coneix el seu esperit refinadament caciquista, preguntava:

—Per independent que sembli la Sala aquesta, ¿volen dir que no hi haurá cap porta secreta de comunicació?

Un matrimoni del Poble Sech ingressá en l' Hospital de la Santa Creu ab síntomas de intoxicació tan virulent que 'l marit morí poch després de haverhi ingressat, y la seva muller continúa allí en estat gravíssim.

Motiu del envenenament: un caldo que van fer ab una carn adquirida, segons digueren, al mercat de Sant Antoni.

Y ara pregunto jo: ¿no podria previndre aqueixa carnota de algún dels canyets autorisats per l' Ajuntament de Barcelona?

Vagin'ho á saber.

De totas maneras, en la presumpció de que pogués ser aixís, si jo 'm trobés en el cas de algú que hagués empleat la seva influencia dictatorial en favor de tal autorisació; davant del cadáver del proletari envenenat y de la seva dona en perill de mort, sentiria un gran remordiment de consciencia.

Y pera fer la pau en lo possible, sisquera al mort li faria erigir una sepultura... encare que m' hagués de costar 5,000 pessetas.

Respecte al Pare Claret que acaba de ser *estatuat* á Sa-

l lent, sa vila natal, *el Padre Franco*, conta la següent anèdota en un article publicat á *España Nueva*:

«El día que oí per primera volta la confessió real ó fingida de la reyna (D.ª Isabel II), aquesta's colocá prop del silló del Pare Claret, sentada en un altre silló encare més luxós.

—Que no 's troba bé la V. M.?—li preguntá 'l confés.

—Sí, pare meu: ¿pero per qué ho pregunta?

—Com veig qu' está assentada...

—Es privilegi dels reys d' Espanya.

—Molt bé, no ho discuteixo; pero, jo, senyora, 'm confesso ajonollat, y no escolto á ningú en confessió com no s' ajonolli. Davant de Deu tots som iguals. Dongui, donchs, per presentada la meva dimissió.

La reyna en lloch d' acceptarla s' ajonollá, y de aquella hora en avant se confessá com tot lo mon, professant á n' aquell home plé de rudesia pero sincer y franch una fonda estimació filla de un gran respecte.»

Un bon número de alumnes de la Escola d' Enginyers

Industrials han protestat contra alguns dels seus companys que han fet certas manifestacions de aplauso á la famosa Pastoral del bisbe de Tuy.

En la protesta se declaran enemichs de tota manifestació política ó religiosa que pugui alterar els sentiments de companyerisme tan necessaris pera la bona marxa de l' Escola.

Van bé.

Pero escoltin: ¿no creuen que tot se podria conciliar introduhint á l' Escola una nova especialitat?

Aixís com hi ha avuy la especialitat química y la mecánica, poch costaria d' establirne un' altra que dongués dret á obtenir el títol de *Enginyer industrial religiós*.

¿No es per ventura la religió una de las més importants industrias espanyolas?

Havém tingut el gust d' assistir als concerts de piano que ab motiu de la inauguració de son establiment y pera donar á coneixer el nou aparato *Simplex*, varen organitzar els Srs. Coca y C.^a

El tal aparato *Simplex* es una troballa. S' aplica á un piano de teclat corrent y funciona ab sols moure uns pedals als quals respón un senzill mecanisme de rellotjeria, tenint cuydado no més de manipular ab la regularitat necessaria una *regleta* que dona la marxa justa dels temps, cosa á que qualsevol que tinga una mica de intuició musical pot atrevir-se. En dits concerts, quins programas se componían de las més difícils obras dels grans mestres, va demostrarse que 'l *Simplex* pot manejarlo ab éxit fins una criatura.

El nou invent recorda al nomenat *Pianola*, pero qui compari l' un aparato ab l' altre no pot menos de fer pronóstichs y exclamar: *Esto matará á aquello*.

UN FILÓLECH AMBULANT

LA CARNICERA: —¡A la bona llengua, noyas, á la bona llengua!
EL SENYOR BERMUDEZ: —¡Dialecto, dialecto!

MISTERI?...

¿En mitj del bosch, tan bonica
y ab aquest brill als ullets?
M' hi jugo qualsevol cosa
que no hi vé á buscar bolets.

Armonías espanyolas.

Un diputat molt aixerit, el Sr. Morote, ha presentat al Congrés una proposició demanant l'abolició de la pena de mort.

Ara bé. ¿Saben vostés com la comenta aquesta noticia la premsa diària?

Un periódich:

«La proposición del señor Morote llega en buen hora. La supresión de la pena de muerte es cosa que á todos parece oportuna.»

Un altre periódich:

«No pudieron escojer ocasión peor los partidarios de la abolición de la pena de muerte.»

¿Qué 'ls sembla?

Després d'haver llegit aixó, lo qu' es als que en l'ac-

tualitat tenen pendent una sentència de pena capital, ja 'ls planyo.

L'ase 'm flich si deuen saber á quina carta quedar-se.

Als obrers municipals el dia dels Morts va concedírsels mitja festa.

¿Justament porque era el dia dels Morts?

¡Ah, vius!

Un diari local, suposém que ab tota bona fé, demana que pera honrar la memoria del fundador de las societats corals se dongui el nom d'en Clavé á alguna de las nostras vías públicas.

Devém fer present al aludit diari que, de seguir-se la seva indicació, els carrers que portarán aquí el nom d'en Clavé ja serán tres.

Perque á Sans n' hi ha un. Y á Sant Andreu un altre.

Y ara que l' Ajuntament tracta d' evitar que hi hagi en els carrers repetició de noms, me sembla que no es pas aquesta la manera més eficaz d' ajudar-lo en la seva tasca.

Ja hi torném á ser.

Un particular ha demanat autorisació al Ajuntament pera vendre carn de caball.

¡Hum!.. Opino que, encare que obtingui el permís, el solicitant farà un flach negoci.

Aixó de la carn de caball es una cosa á la qual el públich sempre hi ha fírat cossas.

Un eco de la nit dels catorze meetings.

«El señor Careaga cede la palabra á su hijo Juanito, quien pronunció un discurso bello en la forma...»

Vaja, que en Juanito va pronunciar un discurso bonito.

Y, naturalment, sigué molt aplaudidito.

Quedo enteradito.

Y hasta un altre meetingito.

Figúrinse si está *El Progreso* ben enterat de las costums locals, que diu que la vetlla del 31 d' octubre es á Barcelona una festa. «Una fiesta familiar que la tradición ha consagrado en la víspera de Todos los Santos.»

La afirmació, apart del seu sabor espantosament clerical, es del tot falsa. Aixó de la *víspera de Todos los Santos* será tal vegada cert á Pontevedra: aquí nó. A Barcelona, la festa tradicional no es la vigilia de Tots Sants, sino la vetlla del propi dia.

¡Cóm se coneix que 'ls redactors del diari de D. Alejandro son d' *allende el Ebro!*

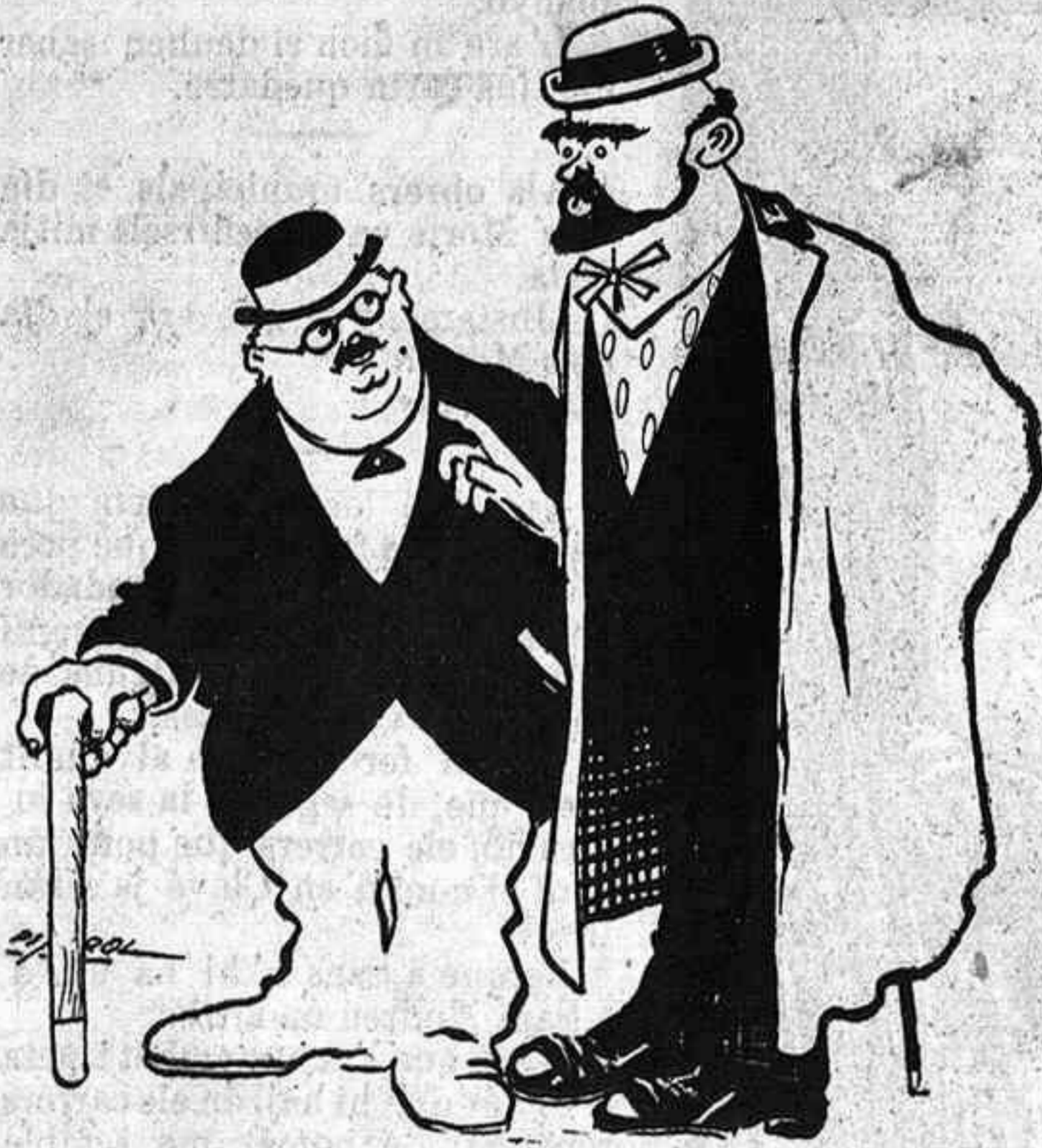
Un' altra demostració de la mateixa malaltia.

Se tracta del enterro del diputat provincial Sr. Juli, verificat el passat diumenge:

El Diluvio: «El cadáver de Juli, en la plaza de Palacio, fué colocado en el coche mortuorio para ser llevado al cementerio.»

El Progreso: «El cadáver fué conducido siempre en hombros, de suerte que el cariño hizo innecesario el coche mortuorio.»

QUID PRO QUO

—¡Ayay!.. ¡A! Poble Nou hi fa mes calor que á Barcelona?

—¡Ja ho crech! Y no poch. ¿No ha sentit vosté parlar mil vegadas del estiuhet de Sant Martí?

Y ara, al que ho vulgui més clar, que hi tiri aygua.

Si aquests embulls armém
en cosa qu' hem vist tots, qu' es tan notoria,
¿cóm volen que tinguém
ni una gota de fé en la vella Historia?

S' ha presentat á las Corts una proposició de Lley, demanant que 's reconegui á Barcelona la facultat d' elegir el número de Diputats Provincials y de Diputats á Corts que de dret li corresponen.

Dels primers n' hi tocan vint ó siguin quatre per cada parell de jutjats de primera instancia que posseheix la ciutat.

Y de Diputats á Corts n' hi corresponen onze, á tenor del cens de població.

A pesar de tractarse de una demanda tan justa y acomodada á las prescripcions de la Lley, vostés veuran com el Govern s' hi fa de pernas.

Perque ell ja sab per endavant que ni dels vint pares de la provincia, ni dels deu pares de la patria, á n' el Govern ha de tocarhi ni un.

Y aixó que li fa perdre 'l món de vista, li fa perdre de vista la lletra de la Lley.

A Madrid trossejan y roban els banchs que l' Ajuntament coloca en alguns passeigs com la Moncloa, la Florida y la Pradera del Corregidor.

Aixís ho consigna ab no poca amargura un periódich de la vila del os.

Si tanta afició tenen á destruir banchs, podrián trossejarne un, y estich segur qu' Espanya entera 'ls aplaudiría.

¿No saben quín? El banco azul.

Se queixan els metjes y apotecaris de la despreocupació y l' arbitrariedad que hi ha hagut en la organizació y provisió de cárrechs del nou Hospital Clínic.

S' assegura que desde la familia del ministre del ram, fins á la del rector de la Universitat, totas están representadas en las nóminas de aquell establiment.

No té res d' extrany. El lema dels alts burócratas espanyols sempre ha sigut el mateix: «Els parents á la nómina y 'l país al hospici.»

Un suicida resolt. El fet tingué lloch á la capital de Hungría.

Avants de clavarse un tiro, redactá 'l document que van á llegir, dirigit al Procurador general del regne:

«Data del meu suicidi: 9 de octubre á dos quarts de vuit del vespre en punt.

»Motius: penas amorosas y falta de quartos.

»Pera 'ls meus parents: ¡Perdoneume!

»Pera la policia: Súplica de que no 'm fassi fer l' autopsia.

»Pera 'l meu amich Arthur N.: Te lego 'l royólvver ab el qual vaig á matarme. El nostre comú amich X. últimament me va enmatllevar 5 florins. Son teus. Reclámals'hi y béute'ls á la meva memoria.

»Pera 'ls meus acreedores: Com ningú ha de plorar la meva mort, conto ab vosaltres. Penseu que no heu de cobrar.»

Rigurosament histórich.

Un periódich de París, *La Revue*, indica un medi segur d' evitar els perills de la mort aparent. Prénguinne nota las personas temerosas de una inhumació precipitada.

Es sabut que la putrefacció es l' única senyal segura de la mort de una persona, y que la putrefacció comensa sempre pels pulmons. Donchs el medi consisteix en introduhir en el forat del nas del subjecte un paperet en el qual s' hi hajan trassat caràcters ab una solució de acetat neutre de plom. Essent aquesta solució incolora, l' escriptura resta invisible: pera ferla apareixer precisa que 's despreguin del pulmó vapors sulfúdrichs. De manera que si al cap de 24 horas el paper permanece intacte 'l fulano no ha mort. En cas contrari ell mateix ha suscrit la seva fé de defunció.

Y resultarà la cosa fins divertida si en el paper s' hi escriu una frase alegre ó despreocupada.

Com per exemple: —¡Llestos! Ja podeu tancá els finestrons! Y hasta la vista!

Aquí, el problema de la mendicitat no 's pot resoldre. En cambi á Melilla...

A Melilla el govern espanyol ampara y dona socorro á una infinitat de moros pobres que s' han refugiat en aquella plassa, fugint de las molestas visitas que 'l Roghí fa als seus llogarets.

Y no 's pensin que 'l gasto importi una friolera. Cent xeixanta duros cada día li costa á Espanya la broma filantrópica.

Conque, ja saben els pobres barcelonins cóm s' ho han d' arreglar pera sortir de penas.

Se fan moros y ¡cap á Melilla falta gent!

Xascarrillo de postres.

Entre bolsistas:

—¡Quant de temps sense veure't! ¿Y donchs que t' has separat dels negocis?

—Per forsa. He quebrat.

—¿De veras?

—Paraula de honor!

NOTAS DE CASA

El «Petit Pelayo» ha tingut la galanteria de remetre'ns vint vales pera una tassa de café *perstano*, nova beguda que 's despata al kiosco de Canaletas.

... Pera visitar la *Exposició Fuster*, oberta desde el 1.º de Novembre, hem rebut de la Casa Esteve, Figueras y Successors de Hoyos (Santa Ana, 6) una invitació, que agraím coralment.

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

1.ª XARADA.—*Cap-de-vi-la.*

2.ª ANAGRAMA.—*Polca—Copta.*

3.ª TARJETA.—*Clara Sol.*

4.ª TERS DE SÍLABAS.—GI RO NA
RO SE TA
NA TA LIA

5.ª CARTA NUMÉRICA.—*Marcelino—Ramón—Caletta—Mariano—Emili.*

6.ª GEROGLÍFICH.—*Demá será un altre dia.*

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Aviat, molt aviat

Aviat, molt aviat

MES AVIAT DE LO QUE 'S PENSAN

sortirà el

POPULARÍSSIM, AMENÍSSIM, INTERESSANTÍSSIM Y VARIADÍSSIM

ALMANACH ^{DE} LA ESQUELLA ^{DE} LA TORRATXA

pera l' any 1907

Contindrà entre altres
novetats una ayrosa

CUBERTA

original del elegant ar-
tista **Tomás Sala**

Cridarán l' atenció entre
altres planas il·luminadas

ELS SIGLES

alegorias caricaturescas
en colors, per **Picarol**

Literaria y artísticament considerat,

l' Almanach de La Esquella pera 1907

valdrà molt més de lo que 'n farém pagar.

El preu, com sempre, per variar: **UNA PESSETA**

Els senyors corresponsals que no hajin encara formulat *pedido*, que no s' adormin.

DIETARIOS PARA 1907

Desde 1 á 4 pesetas

OBRA NOVA

NIT DE REYS

PER

APELES MESTRES

Preu: 1 pesseta

NOVEDAD

Las flores del mal

POR

CARLOS BAUDELAIRE

Un tomo en 8° Ptas. 3'50

ACABA DE SALIR

El libro de mi amigo

POR

ANATOLE FRANCE

Ptas. 3'50

El día 13 del presente mes aparecerá

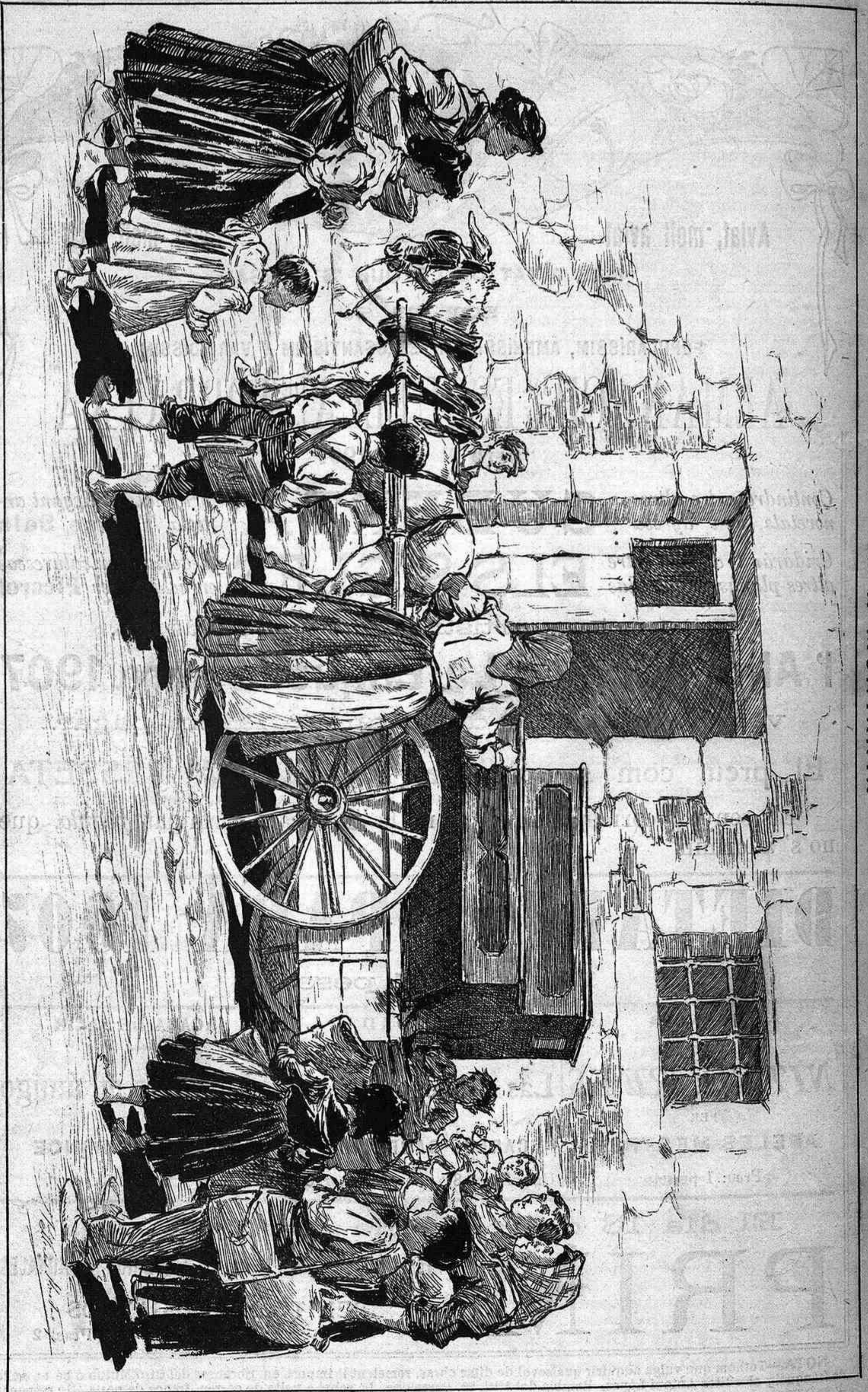
PRIM

Tomo 9.º de la 4.ª serie de EPISODIOS NACIONALES

DE
BENITO PÉREZ GALDÓS

Ptas. 2

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

—¿Els Segadors volen?

—Sí, senyora.

—¿Ja 'ls deixan tocar els liberals d' aquest poble?